

A TALÁNYOS TARJÁN TAMÁS

Évtizedeken át kedvelt szokásunk volt, hogy a hagyományos levélváltás helyett gyakorta saját készítésű keresztrejtvényekkel, furfangos fejtörőkkel üzentünk valami fontosat egymásnak. Tamás – kisgyermek korától szenvedélyes rejtvényfejtő és -készítő lévén – imádott rébuszokban írni, miközben a talányosság egyáltalán nem volt jellemző a verbalítására. Kivételes szóbeliségét, nyomdakész fogalmazását – akár a művelődési házak könyvbemutatói pódiumairól, akár az egyetemi katedráról, a rádió mikrofonjai vagy a televízió kamerái előtt beszélt – a sokszínűség, az élvezhetőség mellett a közérthetőség, az egyértelműség és a világosság jellemezte.

Egy 1997-ban adott interjúban fogalmazta meg rejtvénytípusok szerkesztői ars poeticáját (ez is volt neki, annyira komolyan vette a rejtvényírást): „A rejtvénykészítés nem földi tevékenység. A legrégebbi gondolkodók is tisztázták már ezt. Van ebben égi, túlvilági jelleg, hiszen ez az egész – éppen a rejtély folytán – titokzatos. El is akarsz mondani, meg titkolni is akarsz valamit.” A rejtvénykészítést irodalom-népszerűsítő és -közvetítő tevékenysége részének tekintette. Bizonyosság rá a nyomtatásban megjelent rejtvényeinek saját maga által összegyűjtött vaskos kötete. Elképesztő teljesítményről tanúskodik a gyűjtemény: a macskakedvelők magazinjától az általam szerkesztett *Színes RTV* műsorújságon át a *Fülesig* bezáróan közel tízezer rejtvényábra sorakozik ebben az egyedülálló, sajátos könyvben. Egy pillanatra magam is elcsodálkoztam: a kortárs irodalom sok elfoglaltsággal járó folyamatos megismertetése és a szinte napi szereplések mellett mikor maradt ideje Tamásnak a rejtvényekre. De hamar csalárdságon kaptam magam. Ha valaki, akkor én tudom a titkot, hiszen tanúja voltam a Spéter Erzsébethez történő miami repülőutaknak, a hazai, vidéki vonatkozásoknak, amelyek során Tarján Tamás rejtvények tucatjait készítette...

